

Moreno

A la Vall d'Osta, hi havia un pujol alegre i generós, envoltat per altes muntanyes. Li deien Moreno. Al principi d'un hivern particularment rigorós, s'enfonsà dins la melancolia perquè la neu li havia cobert les pastures i els seu cim no era sinó una roca pelada. I vinga sanglotar!

Un dia que el sol lluïa més fort que de costum, la Centella, una petita sargantana bellugadissa, sortí de la mitja closca de coco, deixada per un infant, que li servia de refugi. La Centella era força curiosa i li agradava descobrir el món extraordinari que l'envoltava.

Tot d'un plegat, sentí algú que plorava! Es desplaçà rabent cap al cim del pujol.

- Sols em caldria una mica d'energia, somicava el Moreno.

Un xic de sol i unes gotes d'aigua per no estar més trista i recobrar la resplendor passada!

- No et preocupis ! T'ajudaré, va prometre la són apotecaris famosos, capaços de sortir-se de tots els problemes que se'ls presentin.

I se'n va anar de seguida a cercar en Clic, el gegant, amic dels animals, que vivia a prop del riu Arquet de Sant Martí, per a demanar-li d'acompanyar-lo en aquesta aventura.

- Clic!!! Clic!!! El pujol està malalt. Cal ajudar-lo. És tan manyac amb nosaltres!

- Quieta, sargantana! Sí que t'ajudaré, però s'està fent de nit, no s'hi veu res. Esperem demà, respongué lentament el gegant.

- No, no, de seguida, perquè l'àguila Salvatge tot ho veu i tot ho sap. Apa, afanya't. Vine amb mi!

En Clic es posà a caminar tranquil.lament mentre la Centella corria cap el niu de l'àguila.

- Salvatge!!! Salvatge!!! El pujol està malalt. Em pots indicar el camí per a trobar el Senyor Esquirol i la Senyora Ratolina?

- Fa nit. Correu el risc de desorientar-vos dins el bosc, respongué l'ocell. Seguiu aquest sender de pedres lluminoses que mena a la lloriguera de Morro Blanc, la guilla, i demaneu-li ajuda.

- Morro Blanc!!! Morro Blanc!!! el pujol està malalt. Hem de cercar un remei. Ajuda'ns!

- Fa nit, no es veu res, pensà la guineu en veu alta.

- Va, és urgent! En Moreno ens allotja i ens protegeix. El cal ajudar.

- Cridaré, contestà en Morro Blanc, seguïu el ressò de la meua veu. Heu de travessar un pont penjant sobre una cascada. Al fons trobareu el camí del Bosc Màgic. Vigileu, seguïu la sendera indicada pel rètol del bolet vermell!

Arribats a la cascada, la Centella estigué a punt de caure a l'aigua. El pont ja no hi era. Les nevades se l'havien endut.

- No hi arribaré. En Moreno no es curarà! cridava, desesperada.

- Calma't sargantana! digué tranquil.lament en Clic.
Sóc un gegant, poso el peu dret d'un costat de la riera. Paf! I el peu esquerre de l'altre costat. Paf! Apa, vine, puja'm a coll.

Els dos amics continuaren llur camí, travessaren el bosc i... quina sorpresa! Al mig del bosc entreveieren un petit xalet multicolor. Era la farmàcia del Senyor Esquirol i de la Senyora Ratolina. Els especialistes prepararen un xarop d'avajons i maduixes, caramels d'edelweiss i Taupirina, un gelat deliciós de xocolata blanca.

La Centella i en Clic portaren immediatament al Moreno els remeis miraculosos.

El pujol s'empassà el xarop i els caramels, tastà el gelat i... retrobà el seu bon humor i seu dolç somriure.

Al peu d'en Moreno, els habitants del poble varen construir un jardí de dolços, perquè al pujol no li faltessin mai més coses bones i dolces per passar l'hivern. Vora aquest Bosc de les Delícies varen créixer arbres enormes per allotjar tots els animals que l'havien ajudat.

Cada estiu, els turistes s'en van a fer senderisme per buscar el jardí dels dolços, però... s'ha d'ésser manyac i generós per a trobar-lo.